

РЕШЕНИЕ

№ 21313

гр. София, 25.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 30.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **1667** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във вр. с чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Е. И. Г. с постоянен адрес в [населено място], подадена чрез процесуален представител – адв. В. И. от АК К., срещу Решение № 2153-21-7 от 26.01.2024 г. на директора на Териториално поделение /ТП/ на Националния осигурителен институт /НОИ/ – С.-град, с което на основание чл. 117, ал. 3 КСО е оставена без уважение жалбата против Разпореждане № [ЕГН]/3/10.11.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ – С.-град.

В жалбата е изразено несъгласие с размера на определената пенсия и са изложени твърдения за незаконосъобразност на оспореното решение и на потвърденото с него разпореждане. Излагат се доводи за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Твърди се, че пенсионният орган не е изследвал подробно стажа на жалбоподателя за периода от 12.02.1980 г. – 23.04.1982 г., положен на длъжност „шофьор“ в А. 1, от 26.05.1982 г. – 21.10.1982 г. в А. 8, от 21.01.1983 г. до 01.11.1983 г. в ТПК „Освобождение“, от 15.12.1983 г. до 16.05.1984 г. в СМУ „М.“ и от 27.09.1984 г. до 29.04.1988 г. в А. 3. Тезата на оспорващия е, че този стаж е следвало да бъде определен по т. 53а от ПКТП /отм./ за втора категория труд. В тази насока се твърди, че административният орган не е положил достатъчно усилия, включително да назначи експертиза, за да установи факти от значение за правилно определяне на стажа и категорията труд на жалбоподателя. Жалбоподателят посочва,

че за периода от 1996 г. до 2004 г. е бил собственик и управител на дружество, занимаващо се с международен транспорт. При този безспорен факт в нарушение на чл. 35 и чл. 36 АПК не е изяснено дали същият се е занимавал с превоз или е извършвал единствено административна дейност. Отделно от това, при изчисляване на пенсията неправилно не е взет предвид размера на внесените от жалбоподателя осигурителни вноски за периода преди 01.01.2000 г., като се твърди, че са налице и неточности в изчисленията за периода след 2000 г. По изложените съображения се обосновава наличие на основанията по чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК. Претендира се отмяна на решението и на потвърденото с него разпореждане и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне, ведно с присъждане на разноски.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ – С.-град, в с.з. чрез юрк. Д. П., оспорва основателността на жалбата. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, надлежно уведомена за възможността да встъпи в производството, не е изпратила представител в съдебно заседание и не ангажира становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 12.07.2023 г. Е. И. Г. е подал заявление вх. № 2113-21-4849 до директора на ТД на НОИ – [населено място] за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /л.45/. Към заявлението са представени следните документи по чл. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/: трудова книжка № 24/20.07.1975 г., издадена от СУ № 3 „В. Л.“, [населено място]; военна книжка № 36056 и удостоверение за открита банкова сметка в Централна кооперативна банка, с посочен IBAN, на която Г. е титуляр. В описа на заявлението е отразено, че в едномесечен срок заявителят ще представи осигурителна книжка, съдържаща данни за осигурителен стаж за периода от 01.01.1995 г. до 31.12.2015 г.

На 04.09.2023 г. жалбоподателят е представил осигурителна книжка № [ЕГН], издадена на 23.02.1995 г. /л. 70/ и осигурителна книжка № 039447, издадена на 12.07.2023 г. /л. 86/.

На 29.09.2023 г. е издадено Разпореждане № [ЕГН]/3 /л.123/ от длъностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/, с което на жалбоподателя е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 07.06.2023 г., пожизнено по чл. 68, ал.1,2 КСО. Размерът на отпуснатата пенсия е определен в минимален размер на 467,00 лв. съгласно чл. 70, ал. 12 КСО от 07.06.2023 г. и в размер на 523.04 лв. от 01.07.2023 г. съгласно чл. 2, ал. 2, т. 1 от ЗПР на ЗБДОО/2022 г. при признат осигурителен стаж от II категория труд 2г. 06 м. 02 д. и осигурителен стаж от III категория труд 38г. 08 м. 12 д. На основание чл. 104 КСО общият осигурителен стаж е изчислен на 41г. 10м. 00д., осигурителен стаж без превръщане 41г. 02м., осигурителен стаж, представляващ разлика между общия осигурителен стаж, превърнат към III категория труд и осигурителен стаж без превръщане 00г. 08м. .

На 10.11.2023 г. с Разпореждане № [ЕГН] личната пенсия за ОСВ е изменена на 813,53 лв. с начална дата 07.06.2023 г. Размерът ѝ е определен по реда на чл. 70, ал. 9 КСО, изр. първо и второ, ал. 10, т. 2 КСО, при зачетен осигурителен стаж от II категория труд: 2 години, 09 месеца и 28 дни и от III категория труд: 38 години, 04 месеца и 23

дни, зачетени като общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория труд в размер на 41 години, два месеца и 06 дни, на основание чл.104 КСО е зачетен; от индивидуален коефициент /ИК/, съгласно чл.70, ал.9, изр. първо и второ от КСО - 0.9751, изчислен от осигурителния доход на жалбоподателя за периода от 01.01.2000 г. до 06.06.2023 г.; доход за изчисляване размера на пенсията 1334.15 лв., изчислен като средномесечният осигурителен доход за страната за период от 12 календарни месеца преди месеца на отпускане на пенсията /06.2022 -06.2023 г./ от 1368.22 лв. е умножен по ИК – 0.9751; проценти осигурителен стаж 1.35 % за 41 години и 2 месеца осигурителен стаж x 1,2 % или 56.48 % от 1334.15 лв., като към получената сума от 753.53 лева е начислена допълнителна в определения по §7ж, ал.18 от ПЗР на КСО /относима редакция от 2022 г./ размер от 60.00 лева.

Горепосоченото разпореджане е обжалвано пред директора на ТП на НОИ–С.-град с твърдение, че ПО е проявил процесуално бездействие, като не е събрал относими данни, сочещи наличие на внасяни от него осигурителни вноски преди 01.01.2000 г., довело до изчисляване на пенсията му при занижен размер. Направени са възражения и по отношение на изчисленията след 2000 г., като по отношение на тях се твърди, че е налице несъответствие, без да е конкретизирано в какво се изразява то.

Оспорването е отхвърлено с процесното Решение № 2153-21-7/26.01.2024 г., с което директорът на ТП на НОИ - С.-град, считайки, че пенсията за ОСВ на жалбоподателя е правилно изчислена, като размерът ѝ е обоснован от данните от Регистъра на осигурените лица и наличните документи, установяващи осигурителен стаж и осигурителен доход, участващ при определяне на индивидуалния коефициент според правилата на чл. 70, ал. 8 и ал. 9 КСО. Актът е мотивиран с посочване на относимите разпоредби от КСО.

В хода на съдебното производство са събрани писмени доказателства по реда на чл. 192 ГПК, вр. чл. 144 АПК за установяване на твърденията за положен труд от жалбоподателя на длъжността „шофьор“ в А. 1 през периода 12.02.1980 г. – 23.04.1982 г., в А. 8 в периода от 26.05.1982 г. до 21.10.1982 г., в ТПК „Освобождение“ от 21.01.1983 г. до 01.11.1983 г., в СМУ „М.“ от 15.12.1983 г. – 16.05.1984 г. и в А. 3 от 27.09.1984 г. – 29.04.1988 г.

На 16.05.2024 г. е постъпило писмо от „Карат-С“ АД /л.187/ според което след извършена проверка на документи, съдържащи информация за бивши служители на А. 1, намиращи се на съхранение в дружеството, не са установени данни за лицето Е. И. Г..

На 02.07.2024 г. е постъпило писмо от началник отдел „Обединен осигурителен архив“ /ООА/ при ТП на НОИ – К. /л.204/, в което е посочено, че след извършена проверка в архива на [населено място] към ТП на НОИ – К. е установено, че е приета разплащателна документация на осигурителя в „Мостстрой“ АД съгласно Приемателно-предавателен протокол /ППП/ № 4700/30.07.2014 г., която съдържа ведомости за заплати, като не са приети за съхранение пътни листа и длъжностни характеристики. Посочено е, че са приети и „Заповеди, свързани с трудова дейност“, но за лицето Е. И. Г. не са приложени такива. Съдът е информиран, че в ООА, [населено място] към ТП на НОИ- К. е приета разплащателна документация на осигурителя „Алфа Тракинг“ АД съгласно ППП № 190/06.07.2007 г., която съдържа само ведомости за заплати, като не са приети за съхранение пътни листа, длъжностни характеристики, трудови договори и други документи, даващи информация за тонажа на автомобила и за броя на местата за превоз на пътници. Посочено е, че след

извършена проверка на ведомостите за заплати за периода от м.09.1984 г.-м.04.1988 г. не са открити данни за лицето Е. И. Г..

По делото не са постъпили документи от ТПК „Освобождение“. В писмо от 13.05.2024 г. на директора на ТД на НОИ – [населено място] /л.182/ и допълнително в молба от 05.08.2024 г. /л. 216/ е посочено, че след проверка в информационната система на осигурителните архиви на НОИ е установено, че ТПК „Освобождение“ е развивало дейност в сферата на производството на мебели, но разплащателната и трудовата документация не е предадена за съхранение.

По делото е приложен опис на върнатите документи, представени със заявление № 2113-21-4849 от 12.07.2023 г., издаден от ТП на НОИ – [населено място], според който трудова книжка № 24/20.07.1975 г. и военна книжка № 36056/05.01.1978 г. са върнати на Е. Г. на 12.12.2023 г. срещу подпис /л. 217/.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в законоустановения срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт, след проведено административно обжалване по реда на чл. 117, ал. 1 КСО. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "а" КСО разпорежданията за отказ или за неправилно определяне или изменение и за прекратяване на пенсиите, добавките и компенсациите към тях се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. По силата на чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им.

При тази нормативна уредба съдът намира, че оспореното Решение № 2153-21-7 е издадено от компетентен орган – директорът на ТП на НОИ – С.-град.

Идентичен извод следва и по отношение на потвърденото с него Разпореждане № [ЕГН]/3.

Съгласно чл. 98, ал. 1, т. 1 КСО пенсиите и добавките към тях се отпускат, изменят, осъвременяват, спират, възобновяват, прекратяват и възстановяват с разпореждане, издадено от длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на Националния осигурителен институт, или други длъжностни лица, определени от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт.

Процесното разпореждане е издадено от А. С. – началник на сектор „Отпускане на пенсии-седми“, оправомощен със Заповед 1015-21-247/04.12.2018 г. на директора ТП на НОИ – С.-град /л.125/.

Оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане отговарят на изискванията на чл. 117, ал. 5 КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 АПК. Посочени са фактически и правни основания за издаването им. Спазвани са изискванията за форма. Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на упражнената компетентност.

При преценка на материалната законосъобразност на оспореното решение съдът намира следното:

Правният спор е относно категорията труд на жалбоподателя за длъжността „шофьор“ в периода от 1980-1988 г. и като самоосигуряващо се лице в периода от 1996 г. - 2004

г., както и по отношение на размера на зачетения осигурителен доход.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за неправилно определена категория труд на жалбоподателя положен на длъжност „шофьор“ за периодите от 12.02.1980 г. – 23.04.1982 г. в А. 1, от 26.05.1982 г. – 21.10.1982 г. в А. 8, от 21.01.1983 г. – 01.11.1983 г. в ТПК „Освобождение“, от 15.12.1983 г. – 16.05.1984 г. в СМУ „М.“ и от 27.09.1984 г. – 29.04.1988 г. в А. 3.

В чл. 40, ал. 1 Наредбата за пенсии и осигурителен стаж е предвидено, че осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документи по утвърден образец, като всички тези документи се издават въз основа на ведомости за заплати, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Съгласно чл. 5, ал. 7, т. 2 КСО осигурителят е длъжен по искане на осигурено лице или негов представител да издава безплатно, в 14-дневен срок, документи за осигурителен стаж и/или осигурителен доход, и/или категория труд за периоди преди 1 януари 2000 г.

Пред административния орган жалбоподателят е представил трудова книжка № 24/20.07.1975 г. и военна книжка № 36056/05.01.1978 г., а впоследствие и осигурителна книжка № [ЕГН], издадена на 23.02.1995 г. и осигурителна книжка № 039447/12.07.2023 г. В настоящото производство бяха допуснати доказателствени искания за изясняване на наведените в касационната жалба твърдения за положена втора категория труд на длъжност „шофьор“ от Е. Г. в периодите от 12.02.1980 г. – 23.04.1982 г. в А. 1, от 26.05.1982 г. – 21.10.1982 г. в А. 8, от 21.01.1983 г. – 01.11.1983 г. в ТПК „Освобождение“, от 15.12.1983 г. – 16.05.1984 г. в СМУ „М.“ и от 27.09.1984 г. – 29.04.1988 г. в А. 3. Постъпилите по реда на чл. 192 ГПК документи от трети неучастващи по делото лица не установяват тезата на оспорващия, че е полагал труд при условията на т. 53а от ПКТП /отм./.

Съгласно т. 53а от ПКТП (отм.) от втора категория е трудът на водачи на тролейбуси и автобуси от транспортните фирми за общо ползване, обслужващи вътрешноградски и междуселищни пътнически линии по утвърдени разписания и графици; шофьори на товарни автомобили с товароподемност 12 и повече тона, както и шофьори от станциите за бърза и неотложна медицинска помощ в страната.

При преценка на събраните по делото доказателства не се установява нито конкретният автомобил, управляван от жалбоподателя, нито неговата товароносимост/товароподемност. От извършена проверка на документите, съдържащи информация за бивши служители на А. 1, намиращи се на съхранение в „Карат-С“ АД, не се установени данни за жалбоподателя. Такива не са установени и във връзка с претендирания труд в А. 8. След проверка в информационната система на осигурителните архиви на НОИ е установено, че ТПК „Освобождение“ е развивало дейност в сферата на производството на мебели. Не е предадена за съхранение разплащателната и трудовата документация. Установява се, че документацията на „Мостстрой“ АД се съхранява в Регионален архивен център „Невestino“ към ТП на НОИ К., от където е посочено, че е приетата разплащателна документация на осигурителя в „Мостстрой“ АД липсват данни за лицето Е. И. Г..

Както вече беше посочено, съгласно разпоредбата на чл. 40, ал. 1 НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а според ал. 3 на същия член документите по ал. 1 се издават въз основа на ведомости за заплати, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Ведомостите за

заплати са първичните документи, доказващи наличието на осигурителен стаж, а трудовите, служебните и осигурителните книжки, както и удостоверенията – обр. УП – 3 (документи по утвърден образец по смисъла на чл. 40, ал. 1 НПОС) са вторични документи, които отразяват данните, съдържащи се във ведомостите за заплати. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости от една страна, а от друга – в трудова, служебна или осигурителна книжка, съответно в удостоверенията – обр. УП-3 на лицето за един и същи период, меродавно е записването в изплащателните ведомости, а не обратното.

В този смисъл и съгласно описаната в Наредбата процедура по доказване на твърдения осигурителен стаж и/или осигурителен доход, и/или категория труд за периоди преди 1 януари 2000 г., административният орган е събрал необходимата налична информация, съобразно възможностите и компетенциите си и спрямо нея е определил категорията труд на жалбоподателя за процесните периоди. С оглед изложеното според настоящия съдебен състав липсват данни за нарушения на чл.35 и чл.36 от АПК.

По възраженията за неправилно определена категория труд по времето, в което жалбоподателят е бил самоосигуряващо се лице от 01.01.1995 г. до 01.01.2006 г., съдът възприема становището на ответната страна, според което за периода до 01.01.2000 г. е приложим реда по чл. 73, ал.1 от ППЗП и категориите труд не са била релевантни за определяне на размера на пенсията.

По отношение на периода след 01.01.2000 г. според данните от осигурителната книжка на жалбоподателя същият е изпълнявал длъжността „президент на фирмата“ /ЕТ „Емил Ив. Гочев“/, която ме е в обхвата на посочените в приложимата за периода НКТП, чл. 2, т. 25. Освен това, в чл. 4 от Инструкция № 13 от 31.10.2000 г. за прилагането на НКТП изрично е посочено, че правоимащи по нея са лицата, работещи по трудов договор, какъвто не е представен в настоящия случай. До приключване на съдебното дирене от жалбоподателя не бяха представени доказателства в посока обратна на установеното от административния орган и на вписаната длъжност в представената пред него осигурителна книжка.

Неоснователни са и възраженията във връзка с определения размер на пенсията за ОСВ. Същият е изчислен въз основа на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход на лицето, като са съобразени относимите разпоредби на КСО.

В чл. 70, ал.8 КСО (изм. - ДВ, бр. 102 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.) е посочено, че за пенсиите, отпуснати с начална дата след 31 декември 2018 г. (както е в случая), индивидуалният коефициент се изчислява от осигурителния доход на лицето за периодите след 31 декември 1999 г. до датата на отпускане на пенсията, но за период, не по-малък от 36 месеца. В случаите, в които осигурителният доход на лицето след 31 декември 1999 г. е за период, по-малък от 36 месеца, за недостигащия период се взема предвид и последният му осигурителен доход преди 1 януари 2000 г. по ред, определен с наредбата по чл. 106. Когато лицето няма осигурителен доход преди 1 януари 2000 г. или доходът му преди тази дата е за период, по-малък от необходимия за допълване до 36 месеца, индивидуалният коефициент се изчислява от наличния доход независимо от продължителността на периода, за който се отнася. Когато лицето няма осигурителен доход след 31 декември 1999 г. индивидуалният коефициент се изчислява от последния му осигурителен доход за 36 месеца до тази дата или от наличния му доход, когато доходът е за по-малък период.

Между страните няма спор, че в периодите 01.01.2000 г. - 28.02.2019 г., 01.04.2019 г. -

31.12.2022 г. и 01.02.2023 г. - 06.06.2023 г. Е. И. Г. е бил самоосигуряващо се лице с повече от 36 месеца осигурителен доход, поради което случаят не попада в изключенията на чл.70, ал.8 КСО, како обосновано е прието и от административния орган. Ето защо и на основание чл. 70, ал.9 КСО правилно е изчислен индивидуалния коефициент като сбор от месечните съотношения между осигурителния доход за всеки месец за периода от 01.01.2000 г. до 06.06.2023 г., до която дата е зачетен осигурителен доход и съответния среден осигурителен доход за страната за всеки месец от посочения период, и е разделен на сбора от съотношението между броя на работните дни, за които се отнася осигурителния доход на лицето за съответния месец. Следва да се посочи, че общият осигурителен доход на лицето през периода на самоосигуряването му е определен съобразно данните от регистъра на осигурените лица. Изчисленията се извършват автоматично, като се взема предвид средния осигурителен доход за страната за всеки месец от периода. Липсват данни за неточност или некоректност на направените изчисления.

В обобщение съдът намира, че в настоящия случай пенсионният орган правилно е приложил материалния закон. Не са налице сочените в жалбата основания за отмяна на Решение № 2153-21-7 от 26.01.2024 г. и потвърденото с него Разпореждане № [ЕГН]/3/10.11.2023 г. , поради което жалбата на Е. И. Г., като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и своевременно претендираното от процесуалния представител на ответника юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, такова се дължи в размер на 100 (сто) лева, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. И. Г. срещу Решение № 2153-21-7 от 26.01.2024 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град.

ОСЪЖДА Е. И. Г. да заплати на Националния осигурителен институт юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 100,00 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

Съдия:

